

LŽÍCE

autor: Kateřina Lužná

Hliník. Ne, tak to nemyslím, žádné stěhování. Už byste se mohli rozhodnout, ať mám klid. Škodí, neškodí, škodí, neškodí, škodí, neškodí... Tak co? Chtěla bych konečně vědět, na čem jsem! Pořád pohoda, pohoda a najednou bác! Průšvih! Pozor, lžíce! Nepoužívat! Skoro radioaktivní, vypálí vám díru do pusy!

Hlouposti. Jediné zdravotní komplikace, které jsem za ty roky způsobila, bylo krvácení z nosu. Stane se. Dvouletý Jiříček ještě tenkrát nepochopil, do kterého otvoru a kterým koncem patřím, no.

Prý se hliník uvolňuje v kontaktu s octem. Hm. Děláte to často? Naložíte lžičky do octa a cvaknete si nálevu? Přece nejsem okurka. Pravda, moc parády nenadělám, no a co? Zase je na mě spolehnoutí.

Bože, když si vzpomenu, jak jsme začínaly... Jak my byly populární! Hotové hliníkové šílenství! Všecko možné i nemožné se z něj vyrábělo: hrnce, pánve, rendlíky, příbory, ešusy, polní láhve, formy na bábovky, chvíli i nočníky. Ale ty se neuchytily. Ještě se tehdy všude tolik netopilo a hrozívalo přimrznutí.

Nejradši krmím děti. Těm je fuk, jakou lžici mají v tlapce, hlavně když jim šmakuje, co mají na talíři. Jak nešmakuje, plesknou to na zem, i kdybyste servírovali na stříbře. Děti vůbec s nádobím moc nenadělají. Udělají si z něj, co je napadne.

Já už byla lopatka, meč, štětec nebo prak. Ten mě bavil nejvíc. Nápřah a plesk! Víte, jak vypadá špenát rozprsknutý na omítce? Krásně! Akorát vládkyně kuchyně se netvářila moc nadšeně. Vidíte teda, že se neztratím. Jenom se prosím vás už konečně rozhodněte, ať mám klid.